

TOM HANKS

O NEZVYČAJNÝCH ĽUĎOCH
A PÍSACÍCH STROJOCH

zopár príbehov

Ljndeni

O nezvyčajných ľuďoch a písacích strojoch

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Tom Hanks

O nezvyčajných ľuďoch a písacích strojoch – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Ljndeni

O nezvyčajných ľuďoch a písacích strojoch

— ZOPÁR PRÍBEHOV —

Tom Hanks

FOTOGRAFIE
KEVIN TWOMEY

Ljndeni

Copyright © 2017 by Clavius Base, Inc.
Title: Uncommon Type: some stories / by Tom Hanks
Translation © Diana Ghaniová, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0641-4
ISBN e-knihy 978-80-566-0716-9 (1. zverejnenie, 2018)

Pre Ritu a všetky deti

Kvôli Nore

Obsah

TRI VYČERPÁVAJÚCE TÝŽDNE | 11

ŠTEDRÝ VEČER 1953 | 43

PRACOVNÁ CESTA DO MESTA SVETLA | 67

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISEM —
PRESTAŇME CHODIŤ OKOLO HORÚCEJ KAŠE | 91

VITAJ NA MARSE | 97

MESIAC NA GREENE STREET | 117

ALAN BEAN PLUS ŠTYRIA | 147

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISEM —
NUDA VO VEEKOM JABLKU | 159

KTO JE KTO? | 165

VÝNIMOČNÝ VÍKEND | 189

TOTO SÚ ÚVAHY MÓJHO SRDCA | 225

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISETOM –

NÁVRAT Z CESTY DO MINULOSTI | 243

MINULOSŤ JE PRE NÁS DÔLEŽITÁ | 249

UBYTUJTE SA U NÁS | 287

CHOĎ ZA COSTASOM | 349

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISETOM –

NAŠA „EVANJELISTKA“ ESPERANZA | 381

STEVE WONG JE DOKONALÝ | 387

POĎAKOVANIE | 406

O nezvyčajných ľuďoch
a písacích strojoch

Tri vyčerpávajúce týždne

1. DEŇ

Anna tvrdila, že zmysluplný dar pre MDasha možno zohnať len na jednom mieste – v Antique Warehouse. Nešlo ani tak o obchod so starožitnosťami, ale skôr o burzu, ktorá sa nachádzala v niekdajšom kine Lux. Skôr ako HBO, Netflix a ďalších stosedem nových foriem zábavy spôsobilo krach kina Lux, celé hodiny som sedával v tom nádhernom priestore a sledoval filmy. Teraz ho zapíňajú rady stánkov s vecami, ktoré sa vydávajú za starožitnosti. S Annou sme nakukli do každého.

MDash sa mal stať americkým štátnym občanom, čo pre nás znamenalo rovnako veľa ako preňho. Starí rodičia Steva Wonga získali občianstvo v štyridsiatych rokoch, môj otec v sedemdesiatych rokoch utiekol zločineckým východoeurópskym socialistom a Annini predkovia sem kedysi dávno preveslovali cez severný Atlantik, lebo chceli vyplieniť všetko, čo sa v Novom svete dalo. V Anninej rodine sa hovorí, že pristáli na ostrove Martha's Vineyard.

Mohammed Dayax-Abdo sa mal už čoskoro stať ozajstným Američanom, takže sme mu chceli kúpiť nejaký vintage *objet de patriot*, ktorý by predstavoval minulosť a atmosféru jeho novej krajiny. Starý detský vozík značky Radio Flyer v druhom stánku bol podľa mňa dokonalý. „Keď sa mu narodí americké deti, môže im ho darovať,“ povedal som.

Anna však nemienila kúpiť prvú starožitnosť, na ktorú sme natrafili, a tak sme hľadali ďalej. Vybral som teda americkú vlajku so štyridsiatimi ôsmimi hviezdčkami zo štyridsiatych rokov. Vlajka bude MDashovi pripomínať, že jeho adoptívna krajina sa ustavične rozvíja a dobrí ľudia si na jej plodných pláňach dokážu nájsť svoje miesto, rovnako ako sa na modrom poli nad červenými a bielymi pásikmi vždy nájde miesto pre ďalšie hviezdčky. Anna súhlasila, ale hľadala ďalej. Chcela zohnať niečo oveľa výnimočnejšie. Niečo jedinečné. Po troch hodinách sa rozhodla, že detský vozík značky Radio Flyer je predsa len dobrý nápad.

Nasadli sme do môjho VW minibusu. Keď sme vychádzali z parkoviska, vonku sa rozpršalo. Cestou domov sme museli ísť pomaly, lebo mám také staré stierače, že po nich na prednom skle zostávala voda. Búrka pokračovala dlho do noci, a tak sa Anna rozhodla, že nepôjde domov, ale zostane u mňa. Začala si púšťať mamine staré kazety (ktoré som nahral na cédečká) a nadechýnala sa jej eklektickým vkusom, ktorý siahal od The Pretenders cez The O'Jays až po Taj Mahal.

Keď sa ozvali prvé tóny piesne *Real Wild Child* od Iggyho Popa, opýtala sa: „Nemáš nejakú hudbu z posledných dvadsiatich rokov?“

Prichystal som burritos s bravčovým mäsom. Anna pila víno,

ja pivo. Založila oheň v mojej Franklinovej peci a vyhlásila, že sa cíti ako osadníčka v prérii. Sedeli sme na pohovke a vonku sa stmievalo. Miestnosť osvetľoval iba oheň a displej prehrávača, na ktorom sa mihali zelené, oranžové a občas aj červené svetielka symbolizujúce hlasitosť. Kdesi v dialke sa zablysko.

„Vieš čo?“ prihovorila sa mi. „Je nedeľa.“

„Viem,“ odvetil som. „Žijem prítomnosťou.“

„A za to ťa obdivujem. Si múdry. Starostlivý. A pohodlný, ba priam až lenivý.“

„Prešla si od komplimentov k urážkam.“

„Zmeň *lenivý* na *letargický*,“ poradila mi a odchlipla si vína. „Ide o to, že sa mi páčiš.“

„Aj ty sa mi páčiš.“ Uvažoval som, či náš rozhovor niekam smeruje. „Flirtuješ so mnou?“

„Nie,“ odvetila. „Vyštartovala som po tebe. A to je niečo celkom iné. Flirtovať je ako chytať ryby. Možno sa chytíš, možno nie. Keď po tebe vyštartujem, mám väčšiu nádej, že sa niekam dostanem.“

Mali by ste vedieť, že s Annou sa poznáme už od strednej školy (St. Anthony's School. Do toho, Križiaci!). Nikdy sme spolu nechodili, ale boli sme v tej istej partii a mali dobrý vzťah. Po výške som sa niekoľko rokov staral o mamu, potom som sa stal realitným maklérom a chvíľu sa tváril, že si zarábam na realitnom trhu. Jedného dňa vošla do mojej kancelárie, lebo si potrebovala prenajať priestory pre svoje grafické štúdio a ja som bol jediný realiták, ktorému dôverovala, lebo som kedysi chodil s jej kamoškou, a keď sme sa rozišli, nezachoval som sa ako kretén.

Anna bola ešte vždy veľmi pekná. Zachovala si štíhlu šlachovitú postavu triatlonistky, ktorou kedysi naozaj bola. Celý

deň som jej ukazoval priestory na prenájom, no ani jeden z nich sa jej ktovie prečo nepozdával. Bolo vidieť, že je rovnako ambiciózna, sústredená a napätá ako na strednej. Všimla si aj tie najmenšie podrobnosti. Nenechala kameň na kameni. Nič nezostalo nepreskúmané, nezaznamenané a nenahradené, ak to bolo treba nahradiť. Dospelá Anna bola vyčerpávajúca. Dospelá Anna nebola môj typ o nič viac ako tínedžerka Anna.

Čudné, že sa z nás stali takí dobrí kamaráti. Boli sme si oveľa bližší ako v detstve. Osobne som jedným z tých osamelých leňochov, čo dokážu celý deň nič nerobiť, a predsa majú pocit, že nepremrhali ani sekundu. Len čo som predal mamin dom a všetky peniaze vrazil do investícií, vykašlal som sa na svoje akože podnikanie a začal si užívať ten najlepší život. Stačí mi kopa špinavej bielizne a hokejový zápas na kanáli NHL, a som vybavený na celé popoludnie. Zatiaľ čo ja rozjímam nad bielou a farebnou bielizňou, Anna stihne obložiť sadrokartónom celé podkrovie, vyplniť si daňové priznanie, pripraviť domáce cestoviny a založiť burzu oblečenia na internete. Spáva len útržkovito od polnoci do skorého rána, a predsa má dosť energie, aby vydržala ísť naplno celý deň. Ja spím ako zabitý, kým ma niekto nezobudí, a každý deň o pol tretej si trocha zdriemnem.

„Teraz ňa pobozkám.“ Anna urobila presne to, čo povedala.

Nikdy predtým sme sa nebozkávali. Zakaždým sme sa len objali a dali si pusu na líce. V tú noc mi ponúkala celkom inú verziu seba samej. Zmätene som stuhol.

„Hej, uvoľni sa,“ zašepkala a objala ma okolo krku. Voňala nádherne a chutila ako víno. „Je sviatok. Deň odpočinku. Nebudeš pracovať.“

Znova sme sa pobožkali. Tentoraz som už bol pokojný a aktívny účastník. Pritiahol som si ju bližšie.

Privinuli sme sa k sebe. Perami sme sa navzájom poštekli na krku, a potom sme sa opäť pobožkali na ústa. Takto som sa s nikým nebozkával už takmer rok, odkedy sa so mnou rozšla moja zlá frajerka Mona, ktorá mi navyše ukradla peniaze z peňaženky. (Mona mala veľa zlých vlastností, ale v bozkávaní bola úžasná.)

„To je ono, zlato,“ vzdychla si Anna.

„Šabat šalom,“ zamrmlal som. „Mali sme to urobiť už dávno.“

„Podľa mňa by sme si mohli chvíľu užívať vzájomné dotyky,“ zašepkala. „Vyzleč sa.“

Vyzliekol som sa. A keď sa vyzliekla aj ona, bol som stratený.

2. DEŇ

V pondelok ráno som mal na raňajky pohánkové palacinky, chorizo, veľkú misu bobuľovitého ovocia a filtrovanú kávu. Anna si dala bylinkový čaj, ktorý sa už dávno povaloval v skrini, a za misku orieškov, ktoré si nasekala sekáčikom na mäso. Napokon si odrátala osem čučoriedok, ktorými zavřila svoje výživné raňajky. Nemal by som prezrádzať, že pri raňajkách sme na sebe nemali vôbec nič, lebo budeme pôsobiť ako dáki nudisti, ale pravdou je, že z postele sme vyliezli bez najmenších zábran.

Keď sa chystala do práce, oznámila mi, že sa prihlásime na kurz potápania.

„My?“ opýtal som sa.

„Hej. Urobíme si certifikát,“ odvetila. „A musíš si zohnať nejaký úbor na cvičenie. Tepláky a bežecké tenisky. Choď do

obchodu Foot Locker v obchodnom centre Arden Mall. Potom sa zastav u mňa v kancelárii a pôjdeme spolu na obed. Prines vozík a vľajku pre MDasha, aby sme ich mohli zabaliť.“

„Dobre,“ povedal som.

„Dnes večer u seba doma niečo uvarím, pozrieme si nejaký dokument, a potom pôjdeme do postele a budeme robiť presne to, čo sme robili včera.“

„Dobre,“ zopakoval som.

3. DEŇ

Anna ma nakoniec vzala do obchodu Foot Locker, kde ma prinútila vyskúšať si päť rôznych párov tenisiek (dohodli sme sa na cross teniskách) a štyri druhy teplákových súprav (značky Nike). Potom sme nakúpili nejaké jedlo a nápoje na večierok, ktorý chcela Anna usporiadať pre MDasha. Vyhlásila, že taká akcia sa môže uskutočniť len u mňa doma.

Zhruba napoludnie stál MDash na štadióne v dave tisícšesťsto budúcich Američanov, ktorí so zdvihnutou pravicom prisahali vernosť Amerike. Išlo o nových občanov, čo budú zachovávať, ochraňovať a brániť dokument, ktorý teraz považovali za *svoju* ústavu rovnako ako prezident Spojených štátov amerických. Steve Wong, Anna a ja sme sedeli na tribúne a sledovali proces udeľovania občianstva zástupu imigrantov s pokožkou všetkých možných farieb a odtieňov. Bol to úžasný pohľad a všetci traja sme sa rozčítli. Najviac Anna. Plakala s tvárou ukrytou na mojej hrudi.

„To... je... nádhera,“ vzlykala. „Bože... Milujem... túto krajinu.“

Tí MDashovi kolegovia z obchodu Home Depot, ktorí si našli čas, prišli ku mne domov s kopou lacných amerických vlajočiek kúpených so zamestnaneckou zľavou. Steve Wong zapojil karaoke stroj, a potom sme nútili MDasha, aby spieval songy, v ktorých sa spomínala „Amerika“.

American Woman. American Girl. Spirit of America od Beach Boys je v skutočnosti o aute, ale aj tak musel tú pieseň zaspievať. Do detského vozíka sme nasypali ľad a šiesti z nás zapichli vlajku do zeme, akoby sme boli mariňáci na ostrove Iwó-džima, pričom MDash stál celkom vpredu.

Večierok trval dlho do noci, až sme napokon zostali len štyria. Sledovali sme východ mesiaca a počúvali trepot vlajky vo vetre. Otvoril som si ďalšie pivo z ľadovej kaše vo vozíku, a vtom mi Anna vzala plechovku z ruky.

„Stačilo, zlato,“ povedala. „Len čo tí dvaja odídu, budeš potrebovať všetky svoje schopnosti.“

O hodinu sa Steve Wong a MDash pobrali na odchod. Nový americký občan si pospevoval *A Horse with No Name* (od kapely America). Len čo Stevovo auto vyšlo z príjazdovej cesty, Anna ma chytila za ruku a odviedla do záhrady. Na mäkkú trávu poukladala vankúše, ľahli sme si, začali sa bozkávať a potom – nuž, potom som otestoval svoje schopnosti.

4. DEŇ

Anna si ide zabehať, vždy keď dokáže do štyridsiatich minút nasúkať zopár kilometrov, a tento zvyk sa rozhodla nanútiť aj mne. Vzala ma na jeden zo svojich okruhov – na strmý chodníček okolo Vista Point – a vyhlásila, že to mám skúsiť. Ona

vraj pôjde napred a stretne sa, keď sa bude vracaf, lebo by som s ňou aj tak nevládal držaf krok.

Cvičenie vnímam len ako možnosť. Občas sa na starom bicykli s tromi rýchlostnými stupňami odveziem do Starbucksu alebo si zahrám disc golf (kedysi som bol v lige). V to ráno som fučal po prašnej ceste v nových teniskách (poznámka: nabadúce by som si mal kúpiť o pol čísla väčšie). Anna bola tak ďaleko predo mnou, že som ju ani nevidel. Krv sa mi valila do celého tela s nezvyčajnou zlosťou. Krk a plecía mi stuhli a v hlave mi dunelo. Keď sa Anna vracala z Vista Pointu, tlieskala rukami.

„To je ono, zlato!“ zakričala, keď ma míňala. „Snaha sa cení!“

Obrátil som sa a nasledoval ju. „Bolia ma stehná!“

„Vzdorujú,“ zakričala cez plece. „Po čase sa poddajú!“

Kým som bol v sprche, Anna mi zreorganizovala kuchyňu. Zdalo sa jej, že hrnce a pokrievky mám v nesprávnych skrinkách, a chcela vedieť, prečo mám zásuvku na príbor tak ďaleko od umývačky riadu. Nemal som na to odpoveď. „Podíme. Na prvú lekciu potápania nesmieme meškať.“

Škola potápania páchla neoprénovými kombinézami a chlórovým bazénom. Vyplnili sme dokumenty a dostali pracovné zošity, ktoré sme si mali preštudovať, rozvrh hodín teórie a možnosti termínov, kedy by sme chceli absolvovať skúšky na otvorenom mori. Anna ukázala na nedeľu o štyri týždne a na mieste nám rezervovala miesta na lodi.

Zašli sme do Viva Verde Salad Café na obed, ktorý pozostával z rôznych druhov šalátov a prílohy, ktorou bol tiež šalát. Potom som si chcel ísť domov zdriemnuť, ale Anna vyhlásila, že potrebuje, aby som jej pomohol presunúť zopár vecí